

hold saa nøie, og som jo selv har været Formand i den nævnte Ret, fremkom med denne Bemærkning. — Med Hensyn til Bestemmelserne i § 8, som den samme ærede Taler dvalede noget udførligere ved, skal jeg fremhæve, at jeg for min Part ikke har Noget imod, at den Bestemmelse, at den Sigtede skal have Ret til at forlange Sagen henvist til Sø- og Handelsretten her i Kjøbenhavn, udgaar. Denne Bestemmelse er kun kommen ind i Lovforslaget ifølge den Tilbøielighed, som man har til overhovedet at stifte den Diltalte alle mulige Garantier. Jeg erkjender, at det i og for sig var naturligare og mere principrigtigt, at den Diltaltes Onse i saa Henseende ikke skulde komme i Betragtning, og desfor dette ærede Thing skulde være tilbøieligt til at gaa denne Vej, saa skal der ikke været Noget i veien fra min Side. For mig har det imidlertid staaet saaledes, at dette netop hørte til den Slags Ting, som det var vanskeligt at føre igjennem, og at man maaste var nødsaget til at gjøre en Slags Indrømmelse overfor dette Krav paa Garanti for den Sigtede, som jo saa stærkt pleier at gjøre sig gjældende her ved saadanne Leiligheder. Jeg har som sagt ikke Noget imod, at dette falder bort, og at Reglen bliver den, at det udelukkende bliver det Offentliges Skjøn, som bliver afgjørende med Hensyn til, om Sagen skal henvises til Sø- og Handelsretten eller ikke; kun vil jeg bemærke, at det forekommer mig ikke, at der er Grund til at gaa saa vidt, at man skulde bestemme, at en Sag altid skulde henvises til Sø- og Handelsretten, naar den haade en saadan Betydning, at der kunde være Spørgsmaal om at fradømme den Vedkommende Ret til at udøve sin Næringsvei. For det Første tror jeg, at de tekniske Spørgsmaal, som en saadan Dom jo maa bero paa, ingenlunde altid ere af en saadan særlig Vanstuelighed, at man ikke skulde kunne anse den lokale Særet for at være tilstrekkelig sagtyndig i saa Henseende. Naar man overhovedet slaber Institutioner af denne Art, saa maa man dog ogsaa paa Forhaand tillægge dem en vis Kompetence — jeg mener ikke Kompetence taget i juridisk Betydning, men en vis Gyne — til at kunne bedømme og afgjøre de Sager, som komme for. Det gaar ikke godt an at betragte de Vedkommende som et Slags Mindremænd i saa Henseende. Naar man tilfalder disse søyndige Mænd og slaber denne Institution, saa maa man ogsaa have den fornødne Tillid til dem, og derfor forekommer det mig, at i saadanne Sager, hvor der ikke er Spørgsmaal om det Slags særegne Søtyndighed, som der ganske vist undertiden kan blive Tale om — f. Ex. særligt Kjendstab til Dampskibsfaar og dens Interesser, som den ærede Taler bemærkede —, men kun om en ganske simpel Bedømmelse af Spørgsmaal, er der egentlig ikke nogen Grund til at formode, at disse provindsielle Særetter ikke skulde være istand

til at afgjøre saadanne Spørgsmaal. Men dertil kommer endvidere den Omstændighed, at dette Spørgsmaal om den Vedkommendes Fradømmelse af hans Ret til at udøve sin Haandtering jo meget ofte vil kunne komme til at bero paa Ting, som egentlig slet ikke ere tekniske Spørgsmaal. Det vil meget ofte stille sig saaledes, at den Grund, hvorfor man gjør det, vil være den, at det bliver oplyst under Sagen, at den Vedkommende er aldeles fordrucken, at han saa at sige aldrig er adru. Dette er jo ikke Noget, som der behøves nogen særegen Grad af Søtyndighed til at kunne bedømme, og derfor mener jeg, at det ikke vilde være nogen rigtig Maalestof at stille op at sige, at alle Sager, hvori der handlede om at frakende den Vedkommende Ret til at udøve sin Næringsvei, alene derfor skulde indføres til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn. Derimod er jeg fuldkommen enig i, at det bør bero paa det Offentliges Skjøn — altsaa paa den Mands Skjøn, som paa det Offentliges Vegne befitles til at skjønne derom, nemlig Amtmanden — om Sagerne ere af den Bestaaenhed, at der behøves et saadant videre gaende mere teknisk Skjøn, særlige Kundskaber i visse Retninger, som ikke findes paa Siedet. — Lov § 16 angaar, vil jeg bemærke, at jeg dog ikke tror, man kan slaa sig til No ved den Betragtning, at naar der er Spørgsmaal om saadanne Følger som de omtalte, vil den Paagjældende i Almindelighed være arresteret, og at det af den Grund vil være ham umuligt at udøve sin Næringsvei. Det kan jeg dog ikke se, at man uden videre kan gaa ud fra; thi der vil jo som oftest, forekommer det mig, endog efter Lovforslagets eget Indhold, navnlig naar der ikke er omkommet Noget ved Ulykkestilfældet, ikke blive Spørgsmaal om højere Straf end Fængsel eller Bøder, og saa kan jo den Vedkommende efter Grundloven ikke arresteres. Derfor synes det mig nok, at det Tilfælde vil kunne foresalde, at der kan være Undersøgelser imod en Mand af den nævnte Bestaaenhed, men at han dog alligevel befinder sig paa fri Jod, og altsaa meget godt kunde udøve sin Næringsvei, hvis der ikke fra det Offentliges Side blev lagt Hindringer i veien derfor. Imidlertid er det jo Altsammen Spørgsmaal, som ikke have principiel Karakter, og som alle høre til den Art af Spørgsmaal, som man vistnok ved Konference med det eventuelle Udvalg let vil kunne komme ud over.

Klein: Maatte jeg gjøre den Bemærkning, at, idet jeg ganske kan slutte mig til, hvad den høitærede Justitsminister sidst udtalte, anser jeg det ikke for nødvendigt at forfølge det reiste Spørgsmaal videre.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.